

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **TargetWORK s.r.o.**, IČO 08373761
se sídlem Bezová 1658/1, Praha 4
zastoupený advokátkou Mgr. Kateřinou Nesrstovou
se sídlem Lešetín II 7147/0, Zlín

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2025, č. j. MV-3709-2/OBP-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 1. 2025, č. j. MV-3709-2/OBP-2025, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení 15 269,40 Kč, a to do rukou jeho zástupkyně Mgr. Kateřiny Nesrstové, advokátky.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo ve sporu z veřejnoprávní smlouvy dle § 141 správního řádu mezi žalobcem (navrhovatel) a Zlínským krajem (odpůrce) rozhodnuto tak, že se žalobci vůči Zlínskému kraji nepřiznává

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

nárok na úhradu paušální náhrady nákladů na ubytování dle § 6e zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invází vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů, v celkové výši 532 700 Kč s příslušenstvím. Soud podotýká, že původně se žalobce se svým nárokem vůči Zlínskému kraji obrátil na Okresní soud ve Zlíně s návrhem na vydání elektronického platebního rozkazu. Okresní soud ve Zlíně dospěl k závěru, že věc nespadá do pravomoci civilních soudů, řízení proto zastavil a věc postoupil žalovanému.

2. Žalobce v žalobě uvedl, že dne 22. 12. 2022 uzavřel se Zlínským krajem 4 smlouvy týkající se zajištění ubytovacích kapacit pro osoby přicházející z Ukrajiny za účelem získání dočasné ochrany, které budou pro dané ubytovací zařízení přiřazeny v HUMPO (systém státního humanitárního ubytování). Žalobce měl za to, že ze spisu žalovaného je zřejmé, že za trvání smluvního vztahu mu vznikl nárok na úhradu částky 532 700 Kč, k jejímuž zaplacení Zlínský kraj opakovaně bezúspěšně vyzýval. Žalobce k tomu rozepsal obsah jednotlivých smluv a faktur, včetně relevantního období a počtu osob, a poukázal na předžalobní výzvy.
3. Žalobce se ohradil proti tvrzení Zlínského kraje, že po ubytovaných osobách vedených v HUMPO požadoval jakékoli platby či platby přijímal, čímž měl porušit § 6b zákona č. 65/2022 Sb. Tímto obviněním žalobce a jeho jednatele se zabývala též Policie ČR, která v žádném jednání žalobce či jeho jednatele neshledala trestný čin, řešen nebyl ani žádný přestupek. Zlínský kraj tvrdil, že došlo k pozastavení plateb do doby, než věc prošetří Policie ČR. Dle informací žalobce bylo šetření dávno skončeno, Zlínský kraj přesto žalobci nic neuhradil. Z napadeného rozhodnutí přitom dle žalobce vyplývá, že mu byl nárok na finanční plnění odňat, byť Zlínský kraj hovoří pouze o pozastavení.
4. Žalobce očekával, že poté, co byla věc žalovanému postoupena civilním soudem, jej žalovaný vyrozumí o zahájeném sporném řízení, informuje ho o úřední osobě, která řízení povede, předvolá jej k ústnímu jednání či mu alespoň umožní doplnit svá písemná tvrzení před tím, než žalovaný vydá své rozhodnutí, a to zvláště za situace, kdy proti rozhodnutí žalovaného není přípustný řádný opravný prostředek. Nic z toho se nestalo. Ve sporném řízení musí být jeho účastníkům umožněno předkládat a doplňovat svá vyjádření a navrhopvat důkazy, přičemž správní orgán by měl řádně vést dokazování. Žalobce podotkl, že by žádal o ústní jednání, pokud by věděl, že bylo zahájeno sporné řízení.
5. Žalobce dále poukázal na zjevnou nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí. Není patrné, jaké důkazy žalovaný provedl a jaké z nich dovodil závěry. Žalovaný se vůbec nezabýval návrhem žalobce adresovaným Okresnímu soudu ve Zlíně. Žalovaný pouze shrnul, že provedl listinné důkazy, které jsou součástí spisového materiálu, aniž by je jakkoli specifikoval.
6. Žalobce akcentoval, že byl připraven navrhopvat svědky ohledně toho, že mu žádná z ubytovaných osob vedených v HUMPO nic nehradila, k čemuž uvedl seznam 25 svědků. Žalobce doposud nezjistil, od koho a jaké konkrétní informace měla Policie ČR získat. Stejně tak žalobce nezjistil, kdo je osoba údajně blízká žalobci, která měla hovořit za ubytované osoby na adrese X, jež popřela, že by za ubytování platila. Žádná žalobci blízká osoba na dané adrese nebydlela, dle žalobce je označení neupřesněné osoby za blízkou žalobci účelové, aby se tím znevěrohodnilo její sdělení.
7. Žalobce upozornil, že má dlouhodobé spory s pracovníci KACPU (Krajské asistenční centrum pomoci Ukrajině), resp. s osobou, která se žalobci představuje jako pracovnice KACPU, G. B. Tato osoba se snaží žalobci systematicky škodit, žalobce si na ni stěžoval

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

žalovanému, který žalobci sdělil, že taková osoba pro něj nepracuje. Tato osoba obchází zaměstnance žalobce a ponouká je k tomu, aby pro žalobce nepracovali s tím, že brzy zkrachuje.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Uvedl, že vycházel ze spisového materiálu postoupeného Okresním soudem ve Zlíně a že provedl listinné důkazy, které byly jeho obsahem. Následně dospěl k závěru, že pokud Zlínský kraj na základě vlastní kontrolní činnosti ve smyslu § 6f odst. 1 zákona č. 65/2022 Sb. a informací získaných od Policie ČR došel k závěru, že u žalobce existuje důvodné podezření z nedodržování podmínek poskytování ubytování dle zákona č. 65/2022 Sb., bylo pozastavení proplácení úhrady paušální náhrady nákladů na ubytování plně v souladu se zákonnou úpravou.

Posouzení žaloby soudem

9. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
10. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
11. Soud rozhodl bez jednání, neboť napadené rozhodnutí je zatíženo vadou řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., mimoto účastníci řízení na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 nereagovali.
12. Podle § 36 odst. 3 věta první správního řádu *nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*
13. Podle § 141 odst. 4 správního řádu *ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.*
14. Podle § 141 odst. 6 správního řádu *ve sporném řízení může správní orgán vyslechnout účastníka, jestliže dokazovanou skutečnost nelze prokázat jinak. Ustanovení o výslechu svědka platí obdobně.*
15. Soud úvodem podotýká, že pokud žalovaný vycházel z toho, že řízení již v dostatečné formě proběhlo před civilním soudem, pak je tato úvaha mylná. Civilní soudní řízení a správní (sporné) řízení se opírají o odlišné procesní předpisy, nelze tudíž vycházet z toho, že po postoupení věci soudem správnímu orgánu může správní orgán bez dalšího převzít stav řízení. Správní orgán „přebírá“ pouze to, že řízení bylo zahájeno, a to dnem podání návrhu u civilního soudu (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 89/97). To samozřejmě neznamená, že správní orgán nemůže z podkladů obsažených v postoupeném soudním spisu vycházet, soudní spis se stává součástí správního spisu. Správní orgán má však povinnosti vyplývající ze správního řádu a ty musí být dodrženy. Soud k tomu poznamenává, že se žalovaného dotazoval, zda soudu předložil úplný správní spis, přičemž žalovaný sdělil, že obsahem jeho správního spisu je pouze spis Okresního soudu ve Zlíně a napadené rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

16. Soud konstatuje, že žalovaný nedodržel § 36 odst. 3 věta první správního řádu, tedy nedal žalobci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dikce § 141 správního řádu přitom nestanoví, že by ve sporném řízení byla vyloučena aplikace § 36 odst. 3 věta první správního řádu, a nestanoví ani, že by vydání rozhodnutí ve sporném řízení mohlo být prvním úkonem v řízení. Na právě uvedeném nic nemění ani okolnost, že ve sporném řízení ohledně důkazů převládá dle § 141 odst. 4 správního řádu zásada projednací (správní orgán však může provést i účastníky nenavržené důkazy), ani to, že žalobce mohl mít k dispozici veškeré podklady, z nichž žalovaný vycházel (spis Okresního soudu ve Zlíně obsahuje podání žalobce a Zlínského kraje, které bylo žalobci soudem zasíláno).
17. Podstatou postupu dle § 36 odst. 3 věta první správního řádu je promítnutí práva na to být slyšen (srov. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), které je esenciální součástí práva na spravedlivý proces (srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 58/2000). Správní orgán má proto až na výjimky povinnost účastníky správního řízení vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí ve věci samé vyjádřili, a stanovit jim k tomu přiměřenou lhůtu.
18. Za významné soud považuje to, že správní orgán tím dává účastníkům správního řízení najevo, že ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí ve věci samé, tedy že správní orgán pro daný okamžik pokládá skutkový stav za dostatečně zjištěný a dokazování za ukončené. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, Sb. NSS 303/2004, dle jehož právní věty „[s]myslem § 33 odst. 2 správního řádu [zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád)] je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno; z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno.“. Citovaný závěr je plně přenositelný i na stávající úpravu § 36 odst. 3 věta první správního řádu, a to s ohledem na obdobnost formulace dotčených ustanovení správního řádu z roku 1967 a 2004 a to, že se jedná o jeden ze základních principů nejen správního řízení.
19. Žalovaný svým postupem znemožnil žalobci vyjádřit se podkladům napadeného rozhodnutí, navrhopvat důkazy a případně žádat o ústní jednání, což představuje vadu řízení mající za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.
20. Žalovaný se rovněž nijak nevyjádřil k důkazním návrhům žalobce v rámci řízení před Okresním soudem ve Zlíně. Jestliže žalovaný vycházel z toho, že postoupený soudní spis je součástí jeho správního spisu, nemohl si selektivně vybírat jen určitá podání a podklady, na nichž založí své rozhodnutí, a jiná podání a podklady, včetně důkazních návrhů, bez jakéhokoli odůvodnění ignorovat. Žalobce ve vyjádření ze dne 7. 9. 2023 k odporu Zlínského kraje k důkazu navrhl výpisy z evidence HUMPO, vyřízení stížnosti na G. B. žalovaným, účastnickou výpověď jednatele žalobce, výpovědi smluv o zajištění ubytování a přípis žalobce Zlínskému kraji – žádost o přehodnocení výpovědi smluv. Žalovaný k těmto důkazním návrhům žalobce neuvedl v napadeném rozhodnutí ničeho, jedná se tudíž o opomenuté důkazy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48).
21. Soud rovněž připomíná, že ve sporném řízení je dle § 141 odst. 6 správního řádu možné provést výslech účastníka. Uvedené pravidlo představuje odlišnost oproti klasickému správnímu řízení, v němž platí, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako

svědek. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, dle něhož lze provést důkaz výsledkem účastníka řízení i v takovém správním řízení, pro něž není výslovně upraven (jako právě pro sporné řízení), jeho použitelnost je však značně omezená. Výsledek účastníka řízení totiž není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení. Dle soudu je tak patrné, že oproti klasickému správnímu řízení může mít účastnický výsledek ve sporném řízení zásadní význam. V každém případě měl být důkazní návrh žalobce spočívající v jeho účastnickém výsledku žalovaným vypořádán, což se nestalo.

22. Podle § 104 odst. 1 občanského soudního řádu *jde-li o takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, soud řízení zastaví. Nespadá-li věc do pravomoci soudů nebo má-li předcházet jiné řízení, soud postoupí věc po právní moci usnesení o zastavení řízení příslušnému orgánu; právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zůstávají přitom zachovány.*
23. Co se týče námitky žalobce, že nebyl informován o zahájení sporného řízení u žalovaného, dle § 104 odst. 1 občanského soudního řádu v případě postoupení věci soudem správnímu orgánu zůstávají právní účinky spojené s podáním žaloby (návrhu na zahájení řízení) zachovány. Dle nálezu Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 89/97 lze zachovanými účinky podaného návrhu rozumět to, že zde návrh je, takže se nemusí podávat nový, a že se na tento návrh hledí tak, jako kdyby byl podán v den doručení žaloby civilnímu soudu. Řízení před žalovaným tak bylo fakticky zahájeno podáním návrhu soudu. Žalobci pak muselo být známo, že věc byla postoupena soudem žalovanému. Ze správního řádu nevyplývá, že by za situace odpovídající nyní projednávanému případu museli být účastníci vyrozuměni, že řízení již probíhá před správním orgánem. To vyplývá již ze samotného postoupení věci (účastníci pak mohou na správní orgán vznést dotaz, zda se na něj mohou obracet, nebo se na něj mohou rovnou začít obracet). Námitka žalobce je tedy nedůvodná.
24. Lze doplnit, že samozřejmě není vyloučeno, aby správní orgán v zájmu přehlednosti a vstřícnosti účastníky informoval, že má již postoupený spis v dispozici a že začne konat úkony v řízení. Za obvyklé pak soud považuje to, že správní orgán začne provádět úkony v řízení, čímž účastníky správního řízení o převzetí věci informuje implicitně – takovým úkonem by byla např. výše uvedená výzva dle § 36 odst. 3 věta první správního řádu, kterou ovšem žalovaný neučinil.
25. Podle § 15 odst. 4 správního řádu *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje. Oprávněná úřední osoba na požádání účastníka řízení sdělí své jméno, příjmení, služební nebo obdobné označení a ve kterém organizačním útvaru správního orgánu je zařazena.*
26. Dle § 15 odst. 4 správního řádu je účastník správního řízení o oprávněné úřední osobě informován na požádání. Správní orgán tedy nemá povinnost učinit tak automaticky. Námitka žalobce je proto nedůvodná. Soud však zároveň podotýká, že obsahem předloženého správního spisu, na jehož úplnost se žalovaného výslovně dotazoval (viz výše), není záznam o oprávněné úřední osobě, který má být dle § 15 odst. 4 správního řádu jeho součástí.
27. S ohledem na procesní vady, kdy bylo žalobci znemožněno ovlivnit průběh řízení a zjištění skutkového stavu, pročez lze předpokládat podstatné změny a doplnění odůvodnění nového

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

rozhodnutí žalovaného, považuje soud za předčasné, aby se vyjadřoval k odůvodnění napadeného rozhodnutí. Přesto soud pokládá za vhodné jakožto *obiter dictum* dodat, že napadené rozhodnutí vykazuje zásadní deficit odůvodnění. Je patrné, že žalovaný pouze převzal tvrzení Zlínského kraje a jím předložené podklady. Naopak k tvrzením žalobce obsaženým ve vyjádření k odporu a směřujícím k vyvrácení závěrů Zlínského kraje se žalovaný vůbec nevyjádřil, dokonce je ani nezmínil, přestože jinak žalovaný uvádí, že vychází z obsahu postoupeného spisu Okresního soudu ve Zlíně.

Závěr

28. Na základě výše uvedeného soud zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem spočívající v nedodržení § 36 odst. 3 správního řádu a v opomenutých důkazech. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tj. před vydáním dalšího rozhodnutí ve věci samé umožní účastníkům správního řízení vyjádřit se k jeho podkladům a rovněž se vypořádá se všemi důkazními návrhy. Návazně na to je třeba také upravit a doplnit odůvodnění, aby reagovalo na relevantní tvrzení účastníků správního řízení a důkazy.
29. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve výši 450 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba), a konečně náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 129,40 Kč. Celkem náklady řízení činí 15 269,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 16. října 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu